

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าหนองผือ สกลนคร
เมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๒(บาย)

ผลงานของหลวงปู่่มั่น

หลวงปู่ท่านทำเป็นแบบฉบับ เป็นเนื้อเป็นหนังของศาสนาของพระของเณรจริง ๆ คือพอฉันจึงหันเสร็จแล้วนี้ พระเณรจะรีบล้างบาตรอะไร ๆ เสร็จเรียบร้อยแล้ว ขนบริวารไปที่พักของตน ๆ แล้วหายเงียบหมด วัดนี้เหมือนไม่มีพระ คือไปอยู่ในป่ากันทั้งนั้น สำหรับท่านเองท่านก็ชอบสังัด ท่านไม่ชอบให้ใครยุ่งท่าน จะไปหาท่านได้ตามเวลาเท่านั้น นอกนั้นไปไม่ได้ เช่น ตอนบ่ายสองโมงท่านออกมา ก็มีพระเณรทยอยไปหาท่านบ้างเล็กน้อยสององค์สามองค์ แล้วก็ตอนหลังปิดกวาดสรงน้ำเรียบร้อยแล้วก็ขึ้นหาท่านได้อีกกระยะหนึ่ง พอคำจากนั้นแล้วท่านก็ลงเดินจงกรมของท่าน พระเณรก็ทำหน้าที่ของตัวด้วยการเดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนาเป็นประจำ นี่พื้นฐานของวัดนี้ที่ท่านครองวัดอยู่ เป็นอย่างนั้นตลอดมา

การเดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนานี้ถือเป็นกิจเป็นการเป็นงานของพระ เป็นเนื้อเป็นหนังชีวิตจิตใจของพระอย่างแท้จริง ไม่มีงานอื่นใดเข้ามายุ่งได้เลย แต่ก่อนแขกคนญาติโยมไม่มี เพราะทางจากนี้ไปพรรณาฯ ไม่มีรถมีรา ต้องบุกป่าฝ่าดงไป ถ้าไปทางตัดทางลัดนี้ก็ขึ้นภูเขาสูงทางนั้น ถ้าไปทางอ้อมก็ไปทางลัดทางเกวียน ๖๐๐ เส้น ถ้าไปทางลัดก็ขึ้นเขาแล้วลงทางโน้น อันนี้ประมาณ ๕๐๐ เส้น การไปมาหาสู่สำหรับวัดนี้จึงไม่ค่อยมี ไม่มีใครกล้ามาแหยะ นอกจากพระท่านมาโดยเฉพาะ ๆ การภาวนาของพระจึงสะดวกตลอดทั้งวันทั้งคืนเลย

ท่านเองก็รับพระเป็นระยะเท่านั้นเอง ไม่มากกว่านั้น มีเท่านั้น ถ้าวันไหนประชุมก็รวมกันไปประชุมที่กุฏิท่าน แน่นไปหมดตลอดเวลาประชุม ท่านไม่ได้ลงมาประชุมที่ศาลา นอกจากวันอุโบสถ ที่พระทั้งหลายมาจากที่ต่าง ๆ มารวมกันทำอุโบสถ ประมาณ ๕๐-๖๐ องค์ลงอุโบสถ ท่านก็ให้อิวาตตอนนั้น มีจำนวนมากพอสมควร แต่ปกติวัดนี้จะมีประมาณ ๓๕-๓๖ องค์ ไม่ให้มากกว่านั้น หากจะมีจรมาก็มีชั่วระยะสองสามวันเท่านั้น ปกติที่พระเณรอยู่เป็นพื้นในวัดนี้ก็ประมาณ ๓๕-๓๖ องค์ นี่ก็ถือว่ามากที่สุดแล้วสำหรับวัดนี้และสำหรับหลวงปู่่มั่น ซึ่งท่านไม่ชอบพระเณรมาก นั่นนับว่าท่านรับมากที่สุด

การทำสมาธิเพียรนี้ตลอดเวลา ไม่มีงานอื่นใดเข้ามาแทรกเลย ทำเลปานี้เป็นที่ทำงานของพระที่เดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนา หมดในป่านี้มีแต่ทางจงกรม เพราะป่ากว้าง ใครจะไปทำที่ไหนทำได้ทั้งนั้น ลึก ๆ เป็นดงไปหมด ส่วนที่นี้เป็นที่รวม บริเวณ

วัดก็ไม่กว้างนัก ที่กวาดโล่งเอาไว้ไม่กว้างนัก แต่ที่ทำเลขของพระภิกษุภิกษุเหล่านั้นมีทั่วไปในป่าในดง สะดวกสบายทุกอย่างเลย นี่พื้นเพที่ท่านพาทำมาท่านทำอย่างนั้น

เวลามาพบมาคุยกันนี้ไม่มีเรื่องการบ้านการเมือง การซื้อการขาย เรื่องหญิงเรื่องชาย คำว่าเรื่องโลกนั้นไม่มีเลย ฟังแต่ว่าไม่มีเลย จะมีแต่เรื่องอรรถเรื่องธรรมล้วน ๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ ตลอด เวลาคุยกันมีแต่เรื่องอรรถเรื่องธรรมล้วน ๆ แม้พระท่านคุยกันสนทนากันตามที่ต่าง ๆ ในวัดนี้ก็แบบเดียวกันหมด ไม่มีเรื่องโลกเรื่องสงสารเข้ามาเจือปนเลย สงัดทั้งกลางวันกลางคืนวัดนี้ตลอด

เวลามาเล่าภิกษุภิกษุให้ท่านฟัง องค์นี้รู้อย่างนี้ องค์นั้นเห็นอย่างนั้น จากจิตตภิกษุของท่าน มันก็เป็นเครื่องปลุกใจกันเป็นลำดับลำดับ เพราะผลงานจากการภิกษุภิกษุมีความรู้ความเห็นแปลกต่างกัน ใครมาเล่าถวายท่านแล้วท่านก็ชี้แจงให้ทราบ และผู้มาคอยฟังก็ได้รับประโยชน์ทั่วถึงกัน อย่างนี้ตลอดมา นี่เรียกว่าศาสนาแท้ ผู้บำเพ็ญธรรมเพื่อมรรคเพื่อผลโดยแท้ ท่านบำเพ็ญท่านสนทนากันอย่างนั้น พูดกันคำไหนมีแต่เรื่องอรรถเรื่องธรรมเรื่องมรรคเรื่องผล เรื่องสมาธิเรื่องปัญญา ไม่มีเรื่องอื่นเข้ามาแฝงเลย เพราะเหตุไร ก็เพราะศาสนานี้เป็นแหล่งแห่งมหาสมบัติอันใหญ่โตและเลิศเลอยิ่งกว่าสมบัติใดในโลก

ในโลกเขามีสมบัติต่าง ๆ ที่ต่างคนต่างวิ่งเต้นชวนขายค้ำยี่เขี่ยขุดค้นหามาในสมบัติประเภทใด ก็ได้มาตามสมบัติที่มีอยู่นั้น ๆ ที่นี้ธรรมสมบัติก็เหมือนกัน ใครค้ำยี่เขี่ยขุดค้นหาธรรมสมบัติได้ประเภทใดมา ๆ ก็สามารถที่จะนำมาพูดมาสนทนาซึ่งกันและกันได้เช่นเดียวกับทางโลกเขา เพราะฉะนั้นเวลาท่านคุยกันจึงมีแต่เรื่องธรรมล้วน ๆ เป็นเครื่องปลุกใจกันได้ดี นี่ละครั้งพุทธกาลท่านดำเนินมาอย่างนั้น พระพุทธเจ้าทรงพาดำเนิน บรรดาพระสงฆ์สาวกทั้งหลายก็ดำเนินมาอย่างนั้น ที่มาเป็นสรณะของพวกเรา ล้วนแล้วตั้งแต่ท่านดำเนินมาอย่างนั้น ได้มรรคได้ผลเป็นที่พอพระทัยและพอใจแล้ว นำธรรมอันล้ำเลิศนั้นมาสั่งสอนสัตว์โลกเรื่อยมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ นั่นพื้นเพท่านดำเนินมาอย่างนั้น

ครั้นต่อมาก็เลสมันหนามันแน่นเข้าทุกวัน ผู้ที่จะพาบูกเบิกคือครูอาจารย์ก็ร้อยหรือลงไป ๆ ก็เลสก้นับวันหนาแน่นขึ้นทุกวัน ๆ มันก็เปลี่ยนแปลงความรู้ความเห็นความประพฤติหน้าที่การงานของพระของเณรไปทางกิเลสเสียมากกว่าที่จะเป็นทางธรรม สุดท้ายก็เลยเป็นเรื่องของกิเลสทำงานทั้งในวัดในบ้านไม่แปลกต่างกันเลย พระพูดก็พูดแบบโยม โยมพูดก็พูดแบบโลก มันก็ไปด้วยกัน โลกต่อโลกด้วยกัน พระก็ไม่สนใจกับบรรดากับธรรม ไม่สนใจในหน้าที่การงานอันใดให้สมกับเพศของตน เลยไป

แย่งเอางานของขรรวาสงานของกิเลสเข้ามาสวมใส่ตัวเอง มันก็มามัดคอตัวเอง เอามาเผาหัวใจตัวเองไปเสีย

เรื่องมรรคเรื่องผลก็ไม่มี เพราะไม่ได้ห้ามมรรคหาผล ไม่ได้เสาะแสวงหาผล หมด มันเป็นเรื่องกิเลสโดยหลักธรรมชาติพาเสาะแสวงหากิเลสอย่างเดียว ผลได้มาจึงเป็นความรุ่มร้อน พระกับโยมหาความรุ่มเย็นต่างกันไม่มี โยมก็ร้อนด้วยกิเลส พระก็ร้อนด้วยกิเลส เพราะต่างคนต่างชวนชวายหากิเลสอย่างเดียวกัน ผลที่ได้มาจึงเป็นความรุ่มร้อน เกิดจากกิเลสอันเดียวกันหมด ศาสนาเลยกลายเป็นศาสนากิเลสไปหมดเวลานี้

เปลี่ยนมาตั้งแต่ศาสนธรรม คือการบำเพ็ญตนเพื่อศีล สมาธิ ปัญญา วิชชา วิมุตติหลุดพ้น แล้วจากนั้นก็มาเปลี่ยนเป็นศาสนวัตถุ มีการก่อการสร้างยุ่งเหยิงวุ่นวาย ชวนชวายไปทางด้านวัตถุเสียหมด ด้านอรรถด้านธรรม เรื่องศีล สมาธิ ปัญญา นี่ห่างไป ๆ ไกลซัดติดพันกับงานของกิเลสคือด้านวัตถุ การชวนชวายการวิ่งเต้นความยุ่งเหยิงวุ่นวาย รบกวนกันทั้งบ้านทั้งเมือง วัดกับบ้านเลยเป็นสถานที่รบกวนกันไป เจอหน้ากันมีแต่จะก่อนั้นสร้างนี้ แล้วเรียวกันมาสร้างนั้นสร้างนี้ไปอย่างนั้นนะ เปลี่ยนมา ๆ เลยเป็นเรื่องของศาสนวัตถุไปเสีย

วัตถุก็คืออย่างนี้แหละ เครื่องก่อสร้างต่าง ๆ ที่อยู่ก็หุหุหุ ที่กินก็หุหุหุ ที่ไปก็มาอะไรเครื่องใช้ไม้สอยหุหุหุไปหมด เป็นเรื่องของกิเลสล้วน ๆ ในเพศของพระ ใจก็หุหุหุไปด้วยกิเลสด้วยความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา มันหุหุหุไปตามกิเลสเสียทั้งหมด ผลที่เกิดขึ้นมาจึงเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ได้ทั้งพระทั้งขรรวาสไม่เลือกหน้า เราจะบ่นหามรรคผลนิพพานที่ไหนไม่มี เพราะไม่หากัน ผู้หาท่านหาอยู่ท่านรู้ที่ท่านเห็นอยู่ท่านก็ได้ หาศีล รักศีล ปฏิบัติต่อศีล ศีลก็มีในเราผู้รักษา ความอบอุ่นในศีลนี้ก็พอตัว เย็นสบาย

หาสมาธิไม่ว่าสมาธิชั้นใด ปัญญาชั้นใด จนกระทั่งถึงวิมุตติหลุดพ้น หาด้วยวิธีการที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนให้หาด้วยความถูกต้อง เช่น การเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา รักษาใจด้วยสติไม่ให้คิดสายแสบไปทางกิเลสตัณหา คิดเพื่อชะเพื่อล้างกิเลสโดยถ่ายเดียว สมาธิ ปัญญา ก็เกิดขึ้น ๆ มรรคผลนิพพานก็เกิดขึ้นตาม ๆ กัน ก็ตักดวงเอามรรคผลนิพพานได้ เช่นเดียวกับเขาหาสมบัติทางโลกเขาก็ได้สมบัติทางโลก เราหาสมบัติทางธรรมเราก็ได้ทางธรรม เพราะมีอยู่ด้วยกัน นี่เรื่องศาสนาค่อยเปลี่ยนมาอย่างนี้

ที่นี้พื้นเพเดิมของศาสนาจะไม่มีนะเวลานี้ ศาสนาแท้คือศาสนธรรม สอนให้คนปฏิบัติตัวดีมีศีลมีธรรม ขรรวาสก็ให้มีขอบมีเขตมีหลักมีเกณฑ์ในการรักษาเนื้อรักษาตัว

ด้วยศีลด้วยธรรม อย่าให้กิเลสเข้าไปย่ำยีดีแท้เลยเสียทั้งหมด พระก็รักษาศีลรักษาธรรม ของตนตามหน้าที่ของพระ ต่างคนมีขอบเขต ต่างคนมีหลักเกณฑ์ ต่างคนก็มีสมบัติอัน ภูมิใจขึ้นภายในใจของตัวเอง มันก็ได้ผล...อย่างนั้น

เวลานี้ศาสนาเปลี่ยนแปลงไปมากทีเดียว เช่นอย่างพระก่อสร้าง พระพุทธเจ้า เป็นผู้สั่งสอนเสียเอง คือสั่งสอนพระที่จะออกไปปฏิบัติจิตตภาวนา ให้ไปหาที่สงบ ให้ เสาะแสวงหาครูหาอาจารย์ที่เป็นที่แน่นอนต่อทางมรรคทางผล หาที่สงบสงัดเป็นที่ กำจัดกิเลส บอกสถานที่ใดมีการก่อสร้างอย่าไป นั่นฟังซิ สถานที่ใดมีการก่อสร้าง ทำนุห้ามไม่ให้ไป จะสร้างความยุ่งเหยิงวุ่นวายขึ้นมา แล้วกลายเป็นการสั่งสมกิเลส กับงานประเภทรุ่น ๆ ไม่ใช่การสะสางกิเลส แนะนำสอนว่าอย่างนั้น พระพุทธเจ้าสอน วิธีการตลอดผู้ที่ชำระกิเลสความยุ่งเหยิงวุ่นวาย อย่าหาความยุ่งเหยิงจากภายนอก งานนั้นงานนี้เข้ามาก่อวนตัวเอง แนะนำก็สอนไว้ นี่ละพระพุทธเจ้าท่านสอน

หลวงปู่มั่น พ่อแม่ครูอาจารย์มั่นเรา นี้ ท่านปฏิบัติแบบคงเส้นคงวาหนาแน่น ตามตำรับตำราจริง ๆ หาที่สงบไม่ได้เลย เรียกว่าปฏิบัติแบบสมบูรณ์แบบตามตำรับ ตำรา ไม่มีที่ตำหนิเรื่อยมาจนกระทั่งวันท่านมรณภาพ นี่เป็นคติตัวอย่างแก่บรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายได้เป็นอย่างดี เพราะฉะนั้นท่านถึงประสิทธิ์ประสาทธรรมให้ แก่ลูกศิษย์ จนกลายเป็นลูกศิษย์มีครู บรรดาลูกศิษย์ของหลวงปู่มั่นที่เป็นครูเป็น อาจารย์แนะนำสั่งสอนประชาชน เราอยากจะทำทั่วประเทศไทย ออกจากหลวงปู่มั่นทั้ง นั้น เป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่นมาโดยลำดับ

อาจารย์องค์นั้น ๆ ที่ปรากฏชื่อลือนาม มักจะมีแต่ลูกศิษย์ของหลวงปู่มั่นเราทั้ง นั้น คือสอนเป็นหลักเป็นเกณฑ์เป็นอรรถเป็นธรรมจริง ๆ เป็นที่ตายใจได้ ไม่ได้สอน แบบลู่ ๆ คล่า ๆ ชลิ่งในสิ่งนั้น ชลิ่งในสิ่งนี้ อย่างนี้ไม่มีในหลวงปู่มั่นและลูกศิษย์ของ ท่านผู้มีธรรมเป็นหลักใจ สอนตรงอรรถตรงธรรมไปโดยลำดับ และมีจำนวนมากทั่ว ประเทศไทยของเรา

คืออย่างพระกรรมฐานนี้ มีอยู่ทุกภาค...กรรมฐาน ในประเทศไทยมีอยู่ทุกภาค ที่เป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่นประสิทธิ์ประสาทให้ แม้จะไม่เป็นลูกของท่านจริง ๆ ที่อยู่ กับ ท่าน แต่ก็เป็หลาน คือได้รับจากครูจากอาจารย์ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของท่านมาก่อนแล้ว ก็ ประสิทธิ์ประสาทธรรมให้ แล้วก็เป็ครูเป็นอาจารย์ต่อไป สั่งสอนญาติโยมในที่ต่าง ๆ มีจำนวนมาก นี่ละเป็ผลงานของหลวงปู่มั่นเรา เป็นผลงานที่กว้างขวางมาก ลูกศิษย์ ลูกหาองค์ไหนอยู่ที่ใด ถ้ามแล้วมีแต่ลูกศิษย์หลวงปู่มั่น ๆ ไม่ค่อยล่อแหลม มักจะมี หลักมีเกณฑ์อยู่เสมอ ไม่ได้สอนแบบออกนอกกลุ่มนอกรทาง ชลิ่งไปในที่ต่าง ๆ อย่างนี้ไม่

ค่อยมี ลูกศิษย์ของท่านอาจารย์มันจริง ๆ ไม่ค่อยมี สอนไปตามอรรถตามธรรมล้วน ๆ ท่านสอนอย่างนี้

ท่านมาอยู่ที่นี้ พระเถระก็หลังไหลเข้ามาศึกษาอบรมกับท่านไม่ได้ขาดเลย เต็มอยู่ในวัดนี้ เต็มตลอด อย่างครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่ปรากฏชื่อลือนามมาจนกระทั่งทุกวันนี้ เราอยากจะพูดว่าร้อยทั้งร้อยมีแต่ลูกศิษย์หลวงปู่มันทั้งนั้น ที่รำลืออยู่ทุกวันนี้นะ แม้ท่านจะล่วงไปแล้วคุณงามความดีท่านไม่ล่วงไป ก็เหมือนอย่างหลวงปู่มันเรานี้ท่านล่วงไปแล้ว คุณงามความดีของท่านที่ครอบเมืองไทยเราอยู่เวลานี้ ไม่ได้จัดจางไปไหน ครูบาอาจารย์ทั้งหลายซึ่งเป็นลูกศิษย์ท่านก็เหมือนกันอย่างนั้น ส่วนมากมีแต่ลูกศิษย์หลวงปู่มันทั้งนั้น นี่ละผลงานของท่านเห็นอย่างนี้

แล้วได้ลูกศิษย์เพียงองค์หนึ่ง ๆ เป็นครูเป็นอาจารย์สอนคนนี่จำนวนมากขนาดไหน นี่ผลงานของท่าน เราจะเอาเงินหมื่นเงินแสนเงินล้านมาซื้อไม่ได้นะครูบาอาจารย์แต่ละองค์ ๆ ที่ประพடுத்தว่ามีหลักมีเกณฑ์จนกลายเป็นเพชรน้ำหนึ่งขึ้นมาอย่างนี้ เอาคุณค่าของโลกชนิดไหนมาเทียบไม่ได้เลย นั่นละจึงเรียกว่าผลงานของท่านกว้างขวางมาก

ท่านมาอยู่นี้เป็นเวลา ๕ ปี ที่มาอยู่หนองผือเรานี้ ๕ ปี พระเถระไม่ขาด หลังไหลเข้ามาเรื่อยจนจะรับไม่ไหวอดไม่ไหว ออกไปอยู่ตามบริเวณต่าง ๆ แถวใกล้เคียงนี้มีเยาะ หมู่บ้านใด ๆ แถวนี้นี้หมด...พระกรรมฐาน เพราะฉะนั้นวันอุโบสถจึงมาจำนวนมาก ท่านลงอุโบสถปาฏิโมกข์ตอนบ่ายโมง พอฉันเสร็จแล้วต่างองค์ก็ต่างมาจากสถานที่ต่าง ๆ ได้เวลาแล้วก็ขึ้นประชุม ลงอุโบสถแล้วท่านก็ให้อโวกาทสอนตลอดมา

เราทั้งหลายมาทำความระลึกถึงบุญถึงคุณท่าน ก็ขอให้นำเอาโอวาทของท่านไปปฏิบัติตัว ให้มีขอบเขตมีหลักมีเกณฑ์ อย่าพากันฟุ้งเพื่อเห่อเหิมเกินเนื้อเกินตัว เวลานี้เมืองไทยเรารู้สึกจะเป็นเมืองเห่อเหิม เมืองฟุ้งเฟ้อ เมืองไม่มีหลักเกณฑ์ รู้สึกจะมารวมอยู่ที่เมืองไทยเรา เราไม่ตำหนิใคร มันเป็นตัวกันทุกภาค ก่อเหตุเบื้องต้นขึ้นมาก็คือเกิดจากบ้านเมืองเรานี้สมบูรณ์พูนผล ไม่มีอะไรขาดตกบกพร่องพอที่จะต้องวังแต้น ขวนขวายและเห็นภัยในความบกพร่องทั้งหลาย เพราะไม่มี มีแต่ความสมบูรณ์ การอยู่ การกินการใช้การสอยก็ใช้อย่างสะดวกสบาย ๆ สบายไปเรื่อย จนเป็นการส่งเสริมความฟุ้งเพื่อเห่อเหิม

แล้วยังมีสิ่งภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้องกับชาติไทยของเรา เขาเอานั้นมาเอานี้มาเราก็คว่ามับ ๆ ส่วนมากที่เอามากัดดับกัลดเราอยู่เวลานี้ มักจะมีตั้งแต่สิ่งเป็นภัยมากกว่าเป็นคุณ ใ้อะไรก็ความล้มตัวมากกว่าความรู้ตัว มันจึงเสียเปรียบเมืองนอกเขา ความฟุ้งเฟ้อของเรามีอยู่ในใจแล้ว พออะไรผ่านเข้ามาที่คว้ามับ ๆ ยกตัวอย่างเช่น

เทวทัตโทรทัศน์ วิดีโอ โทรศัพท์มือถือ ทุกวันนี้เมืองไทยของเราคว่ำเอามาจากเมืองนอกทั้งนั้นนะ แล้วก็มากินดับกินปอดชาติไทยของเรา เพราะความไม่คำนึงถึงความผิดถูกดีชั่วประการใด ความระลึกรู้ตัวไม่ค่อยมี มีแต่ความทะเยอทะยาน อะไรมาก็คว้า ๆ คว้าอะไรมานั่นเขาก็เอาเงินเราไป ๆ เท่ากับคว่ำดับคว่ำปอดเราไป นี่ก็กระทบกระเทือนถึงชาติไทยเราทั้งชาติได้ เพราะความลืมนั่นของคนไทยเรา

ที่ว่านี่ผิดหรือถูกพิจารณาซิ ไปดูซิ นี่เราพูดเฉพาะที่มันเด่น ๆ นะ ที่ไม่เด่นมันกินอยู่ภายในก็มี ที่มันมาออกหน้าร้านตบหูตบตาเราอยู่ตลอดเวลา ก็อย่างนี้แหละ มีอยู่ทั่วไป วิชยุเวลานี้รัฐก็จะไปของล้าสมัยไปแล้วสำหรับความฟุ้งเฟ้อแห่งเมืองไทยเรา เพราะเมืองไทยเรามันมีระดับสูงขึ้นไป เรียกว่าเมืองไทยนี้สูงแล้ว เหล่านี้ไม่ใช่ความฟุ้งเฟ้อนะ วิชยุนี้ไม่ใช่ความฟุ้งเฟ้อสำหรับเมืองไทยเรา เพราะเมืองไทยเรามันสูงไปแล้ว

เรียนวิชาคนบ้า ปีนคอกปีนหลักไปแล้ว อยากได้ดีกว่านี้อีก ไม่มีเหรอ ของผลิตขึ้นมาใหม่ ๆ มีไหม มีไหมเรื่อย นั่นมันสูงขึ้นเรื่อยอย่างนั้นนะ ที่จะพาให้บ้านเมืองเรอล่มจมและพาให้ลืมนั่นลืมนั่นตัวไปโดยลำดับมันหลอกขึ้นมา มีวิชยุแล้วจากนั้นก็โทรทัศน์ ไปอยู่ที่บ้านไหน ๆ เรือนไหนไม่มีได้เหรอ เมืองไหนไม่มีเทวทัตมีโทรทัศน์ก็เลสมันชี้หน้าเอาว่า บ้านนี้เรือนนี้ต่ำต้อยน้อยหน้า ไม่มีศักดิ์ศรีดีงามเหมือนเขา เป็นคนครึคนล้าสมัย นั่นเห็นไหมล่ะ มันก็ลากให้ทันสมัยนะซิกิเลส พอเห็นเขาว่าอย่างนั้นแล้วเราก็อยากทันสมัย เราก็เป็นคนเหมือนกัน ไปลากเอามาไปหาซื้อมา ซื้อไม่ได้เงินไม่มี เอาซื้อผ่อนฟาดมันลงไป จากนั้นติดหนี้เขาพะรุงพะรัง ติดเท่าไรเป็นติด นั่นเห็นไหมล่ะ นี่ละความฟุ้งเฟ้อเหอเหอพาให้ลืมนั่นลืมนั่นตัว หมดไม่รู้ว่ามี หมดยังไม่รู้ว่ามี ยังไม่รู้ตัว

จากนั้นก็วิดีโอ เอ้า เอามา โทรศัพท์มือถือมีอยู่ทุกระเป่า ใครกลับไปบ้านให้ไปถามแม่ที่มีลูกอยู่ในห้อง ให้ไปถามว่า นี่ได้เตรียมโทรศัพท์มือถือให้ลูกแล้วยัง จะคลอดเร็ว ๆ นี้ ให้เตรียมโทรศัพท์มือถือเอาไว้ แล้วเทวทัตโทรทัศน์ วิดีโอ ให้เตรียมพร้อมนะ นี่ลูกจะตกมาเร็ว ๆ นะเดี๋ยวเตรียมไม่ทันแล้วขายหน้านะ เห็นไหมล่ะ อย่างนั้นละเมืองไทยของเราลืมนั่นอย่างนี้

เพราะฉะนั้นจึงเตือนพี่น้องทั้งหลายอย่าเกินเนื้อเกินตัว สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เป็นของจำเป็นนักหนา แต่เวลามันทำลายเรามันทำลายให้ล่มจมได้จริง ๆ ล่มจมได้ทั่วประเทศทีเดียวไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เพราะความฟุ้งเฟ้อเหอเหอ ความลืมนั่นลืมนั่นตัว นี่คือเพศฆาตสังหารชาติไทยของเรา ให้พากันจำเอาไว้ ให้มีประหัตมธยัสถ์ อย่าลืมนั่นลืมนั่นตัวจนเกินไป อดบ้างดี อดไม่จมไม่เป็นไร อิ่มเพื่อความจมใช้ไม่ได้นะ ให้ออดบ้าง ไม่ล่มไม่จม อ้วนท้วนสวยงามด้วยความติดหนี้ยืมสินเขามาแน่น อั้นนี้จม ไม่ดีเลย

วันนี้ก็พูดกับพี่น้องทั้งหลายเพียงเท่านี้ แล้วตอนหนึ่งทุ่มก็ถึงจะลงมาเทศน์อีกที่
หนึ่ง นี่มาเยี่ยมพี่น้องทั้งหลาย มาที่นี้ก็มาพูดเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เวลาพบกันก็เตือน
ให้รู้เนื้อรู้ตัว ใครให้เตรียมทองคำ ดอลลาร์ไว้มาก ๆ งานนี้เป็นงานเพื่อชาติของเรา
โดยถือหลวงปู่มั่นเราเป็นพื้นฐานสำคัญ ที่จะเทิดทูนยกชาติไทยของเราขึ้นจากหล่มลึก
ให้ต่างคนต่างเตรียมเนื้อเตรียมตัวบริจาคน้ำเงินเข้าไปหนุนค้ำหลังหลวงของเรา เวลานี้กำลัง
ขาดแคลนมาก ก็จากความลืมนั่นลืมนั้นตัวจากคนไทยทั้งชาตินี้แหละ จึงขอให้คนไทยทั้ง
ชาติรู้เนื้อรู้ตัวแต่บัดนี้ แล้วพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงเพื่อความดีต่อไป

พูดเท่านี้แหละ วันนี้ไม่พูดมาก